

EBRIS

We know
books

Mickaël Brun-Arnaud

AVENTURI DIN PĂDURE

Amintirile Cârțiței Mark

Ilustrații de Sanoe

Traducere din limba franceză: Anca Măgurean



București, 2024



Librăria din Scorțișoară

Vulpoiul muncise toată ziua să scape de praful care se aduna pe rafturi de ceva vreme. Cea mai mare parte din cărțile librăriei satului Scorțișoară se găseau într-un singur exemplar, așa că era important să fie păstrate în cele mai bune condiții. Vulpoiul Spark era un comerciant conștiincios, dar când moștenești o dugheană în scorbura unui copac, chiar în inima pădurii, te poți aștepta ca natura să-și reîntre în drepturi și pământul să se strecoare

peste tot. Ce idee caraghioasă mai avusese și străbunicul său! Cu ceara de la Ursoaica Elvira, pe care o păstra cu mare băgare de seamă într-o oală de lut, vulpoiul lustrui cu atenție toate rafturile sculptate direct în peretele de stejar, având grijă la muchiile cărților frumos legate care se odihneau în așteptarea unui cumpărător. Unele stăteau acolo de ani buni – poate chiar de secole –, căci librăria îi fusese lăsată moștenire vulpoiului de tatăl său, care la rândul lui o avea de la tatăl său, care... nu-și mai aducea bine aminte de la cine o primise.

Cocoțat în vârful scării, se distra citind titlurile ale căror litere aurii străluceau pe copertele din piele. *Misterul hoțului de alune*, de Luca Veverițoiul, *Cum să cultivi morcovi eficient și fără efort*, de Beni Iepuroiul, *1.001 rețete cu mere ale unui bucătar șef*, de Mirela Brotăcica... Negustorul își amintea de fiecare dintre scriitorii care, tremurând de emoție, îi aduseseră manuscrisul cu speranța că va fi acceptat în

librăria vulpoiului și poate că, într-o zi – visau ei –, avea să fie vândut! Să găsești cartea potrivită pentru animalul potrivit era o misiune importantă, mai ales când nu exista decât un singur exemplar! *Trebuie să fac mai des curat*, se gândi rușinat Spark, scuturând cârpa plină de praf prin hubloul cu canturi de lemn.

— Ai grijă, jupâne Vulpoi! Sunt dedesubt! protestă o voce subțire din afara librăriei.

Două strănuturi scurte fură urmate de un „Hapciu!” sănătos și de un stol de foi de hârtie care se învâртеau în zbor prin fața hubloului.

— Ajutor! Manuscrisul meu! Capodopera mea! protestă iarăși vocea.

Fără să piardă o clipă, coborî pe scară și, făcând slalom printre rafturi, se repezi afară după cel a cărui voce o recunoscuse, din nefericire. Sub lumina vie a unui soare roșu, o țestoasă se străduia să pună foile în ordine.

— Ai putea fi mai atent, jupâne Vulpoi! Nu ești nerăbdător să-mi citești eseul?

— Bună seara, domnule Țestos! Chiar îmi pare rău! Făceam curățenie și eram distrat... se scuză animalul, pe jumătate amuzat, pe jumătate ofensat.

— Ajută-mă mai bine să le adun pe toate înainte să se schimbe vremea!

Se mișcă rapid, iar în curând manuscrisul lui Filip Țestosul își recăpătă forma și, căzut lat pe tejghea după cum îi era obiceiul, Țestosul îi trânti negustorului o serie de argumente bine cunoscute, explicând de ce cartea lui ar trebui neapărat să troneze pe rafturile *Librăriei Scortîșoară...*

— *Carapacea e plină! Reflecții despre gândirea unei țeptoase curajoase* este rodul mai multor luni de muncă și sper că își va găsi...

— Desigur, domnule Țestos, îl întrerupse vulpoiul, făcând găuri în manuscris cu ghearele lui ascuțite și pregătind sfoara cu care avea să lege curând paginile cărții. Am să-l pun alături de celelalte manuscrise ale dumitale: *Gânduri*

asupra unei societăți prea rapide și Eseu despre ordine: când casa devine o povară ce nu te lasă să mergi înainte. Ce părere ai?

Țestosul Filip încuviință, bucuros că opera îi era cunoscută de librar, apoi își potrivi nodul papionului și ochelarii care îi stăteau prinși pe tâmple cu două bucăți de hârtie autoadezivă.

— Oh! Tot aici sunt? Nădăjduisem că aveau să-și găsească un cumpărător, de când... Chiar voiam să vorbesc cu dumneata. Ești sigur că raftul acesta este cel mai potrivit pentru a-mi expune lucrările? Depart de mine gândul să pun la îndoială competențele dumitale de specialist în cărți, dar mi-ar fi plăcut să-ți vorbesc despre această listă de observații legate de ordonarea lucrărilor în librăria dumitale, și sunt sigur că...

Absorbit de lunga listă de observații pe care țestosul le enumera cu voce tare, Spark nu văzu animalul care intrase în prăvălie. Nu ar fi știut să spună dacă era femelă sau mascul, un

rozător sau un arici, fiindcă străinul nu puse nicio întrebare și se duse direct spre cărți după un amabil „Bună seara, domnilor!” Apoi se plimbă printre rafturi, târându-și blana, solzii sau poate chiar penele de la o copertă la alta, de la un raft la altul, până ce găsi ce-i trebuia – în fine, fără îndoială! Apoi, mașinal și fără să-i acorde atenție, vulpoiul încasă plata de la clientul misterios, pierdut în propunerile vorbărețului Filip, care îi explica faptul că scrierile sale trebuiau expuse în permanență pe tejghea sau în fața vitrinei, acolo unde toată lumea le putea vedea.

— Trei alune, vă rog! ceru librarul în timp ce ambala cartea într-o pungă de hârtie, fără să se uite la titlu.

Când vru să-i mulțumească clientului și să-i înapoieze cea de-a patra alună lăsată din greșeală pe tejghea, animalul plecase deja. Pe peretele din fund, pendula cea mare bătuse ora opt ca o eliberare – pentru jupânul Vulpoi

venise în sfârșit ora închiderii și era timpul să-și ia rămas-bun de la țeastoasă și de la observațiile sale cu privire la administrarea propriului magazin.

— Îți mulțumesc din suflet, domnule Țestos! Am reținut tot ce mi-ai spus! Acum scuză-mă, te rog, adăugă librarul împingându-l de umeri până la ieșire și încuind ușa de trei ori în urma lui, mai am o grămadă de lucruri de terminat!

— Dar nu ți-am lăsat notele, strigă țeostul prin ușă, țopăind ca să-l poată vedea vulpoiul prin geam.

— Nu-ți fie teamă, am o memorie de elefant!

Acestea fiind spuse, negustorul trase drapelele rapid, apoi stinse lumânările candelabru-lui mai repede decât am apucat să o spun.

Istovit de curățenie și de discursul nesfârșit al țeostosului, vulpoiul nu mai pierdu timpul și cusu rapid manuscrisul lui Filip într-o copertă

frumoasă din piele de ciupercă, pe care gravă titlul pompos ales de scriitor. După ce-și termină treaba, puse cartea pe același raft unde tronau celelalte eseuri ale căror titluri deveniseră obiectul zeflemelelor clienților săi, apoi se răzgândi și o luă cu el în camera de la etaj. Un librar bun citește fiecare din cărțile pe care le leagă, e o chestiune de principiu și de logică elementară! *Ah, rafturile mele...* se gândi el umblând prin librăria pustie. Spark își aminti cu emoție de prima dată când intrase în librărie, cu lăbuța în cea a tatălui său. De la înălțimea lui de vulpișor, știuse că într-o zi avea să se ocupe de prăvălie și că va deveni cel mai bun librar din pădure. Dar în acea seară, ghemuit sub pătura în carouri după ce înfulecase o supă cu dovleac, hribi și crutoane, își spuse că, deși îi plăcea mult viața pe care o ducea, nu i-ar fi displăcut să trăiască o aventură. Nimic ieșit din comun! Vulpile sunt înainte de toate maestrele înțelepciunii și ale planificării... De-ar

găsi numai curajul de a fi un aventurier! Dar în timp ce așipea cu cartea Țestosului Filip în lăbuțe, vulpoiul habar n-avea că aventura lui tocmai începuse...